Ч. 65. Второк 4 цьвітня (22 марта) 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛАМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

По розвязаню парляменту. — Справи угорскі. — Ворохобня в Альбанії.

Розвязане палати послів потягнуло за собою конець мандатів всіх послів і прав з мандатами звязаних. Функция президента і віцепрезидентів палати панів, котрих Цісар іменує на початку кождого законодатного периоду на час сесиї, та президента і віцепрезидентів палати послів тревае — о скілько ходить о ведене біжучих справ палати і приготовлене для найблизшої сесиї — аж до вібраня нового парляменту. Також діяльність комісиї для контролї державних довгів не нарушена розвязанем палати; члени тої комісиї не тратять своїх комісийних мандатів. До комісиї тої належать тепер — вибрані палатою послів барон Фукс, Ельдерш, Козловский, Ніче і заступник Пльой.

Також істноване делеґациї гасне наслідком розвязаня палати. Нова палата мусить вибрати нову делеґацию для спірних справ.

Всї до обох палат і їх комісий внесені законопроекти стають ся наслідком розвязаня безпредметові. Також перманентні комісиї мусїли під розвязанем перервати свою діяльність.

Посольскі диєти, розуміє ся, також перервались з днем розвязаня.

„Reichsgesetzblatt“ оголошує цїсарске розпорядженє, видане на основі § 14 закона з 21 грудня 1867 р., що-до 9 місячної буджетової провізориї, т. є. до кінця сего року, та що-до уповноваженя міністра скарбу до затягненя хвилевої позички в квоті 76 міліонів корон доси, поки покрите єї не наступить шляхом дефінітивної кредитової операциї. В мотивах сказано, що по думцї § 14 не можна затягати фінансових зобовязань, які постійно обтяжують державний скарб, але можна затягати позичку хвилеву, котра пізнїйше буде упорядкована відповідною фінансовою операциєю.

Подаємо тут кілька дат, дотикаючих розвязаного парляменту.

Вибори до него відбули ся в часї від 14—31 мая 1907 року. В цілій державі було 5,540.728 виборців; з того на Галичину припадало 1,264.377 виборців.

Національний склад палати послів безпосередно по виборах був такий: Німців 231, Чехів 107, Поляків 80, Русинів 32, Словінців 24, Італійців 19, Хорватів 11, Румунів 6, Жидів-сіоністів 4, Сербів 2, разом 516.

Партийний склад палати послів безпосередно перед розвязанем парляменту представляв ся так: християньско-социяльний союз 94, союз социяльних демократів 87 (51 Німців, 24 Чехів, 6 Поляків, 4 Італійців, 2 Українців), одноцільний ческий клюб 83 (28 аґрариів, 25 молодочехів, 17 клерикалів, 13 радикалів), німецкий національний союз 76, польске коло 71, словіньский клюб 22, укр.-руский клюб 20, союз південних Славян 13, диких 13, італяньска народна партия (клерикали) 10, клюб буковиньских Русинів 5, румуньский клюб 5, клюб лїберальних Італіянців 5, руссофільский клюб 3, всенїмецка ґрупа 3, жидівский клюб 3 членів.

Безпосередно перед розвязанем парляменту стан польскої репрезентациї з Галичини був такий: польске коло 71 (19 людовців, 16 вшехполяків, 13 демократів, 8 консерватистів, 6 центровців, 5 Стояловців і 4 диких), социяльні демократи 4, дикий 1 (пос. Брайтер).

Стан рускої репрезентациї в парляментї безпосередно по виборах представляв ся так: 17 укр. національних демократів, 5 руссофілів з Галичини і 5 Українців з Буковини утворили спільний клюб, зложений в 30 членів, а 2 українські соц.-дем. посли з Галичини вступили до соц.-дем. клюбу. Та незабаром з спільного руского клюбу виступили руссофіли, закладаючи окремий клюб, а в літї 1909 р. ви-

Пригода в Джованні.

З італїяньского — Фр. Морандо.

Іноченцо Фарфарелї, безплатний практикант в банку заставничім на Monte di Pieta, родом і замешкалий в Джованні при улици дель Калле ч. 101 на послїднім поверсї, вибіг як скажений з сїний — такий вже був у него звичай — і пустив ся до дому о першій годині з полудня. То незвичайна година, бо урядові години безплатного практиканта тревали правильно аж до четвертої; а від четвертої до пятої години проходжував ся він звичайно по улици Римскій, покурюючи тосканьске циґаро, доки аж не викурив до половини (другу половину викурював вечером в Аквасоле) та ударюючи часом паличкою з індийскої тростини по лївій нозі, аби надати собі більше елеґанциї.

Іноченцо Фарфарелї ішов так скоро, як лиш міг, а коли вже одним духом перелетів по сходах, що вели немов би аж до неба, прикликав піднесеним голосом стару господиню, котра за марних кількадесять чентезимів послугувала єму і була єго повірницею.

— Катерино! Катерино!

Катерина була то сорокпять-лїтна женщина, дуже доброго серця, ждала чотири або й пять місяців на чинш, балаклива повитуха і з тих, що то зараз прикумають ся до кождого.

— А то що? Ви вже дома, в ту пору? А вам що такого стало ся? Чи не покинули ви служби? А може помер пан начальник? Дали вам відпустку? А може ви хорі? Що вам стало ся? Чей вас не відправили?....

— Алеж відотхніть трохи.... до чорта!... Нїчо не стало ся; випросив ся на пів дня, бо мене чогось трохи голова болить, та прийшов домів, аби ви менї чарку кави зробили.

— То вам гогось дуже недобре?

— Та нї; атже чуєте, що менї лиш трохи голова якась тяжка, а по правдї сказавши, то менї серед тої спеки якось дуже не хоче ся робити.

— Ах, менї як би камінь упав з серця.... Такого ви менї страху нагнали!...

— Ну, як, чи зробите менї ту каву?

— А вжеж, зроблю.... пійду зараз купити за кілька чентезимів, бо не маю нї зеренця дома.... Не держу нїколи кави дома, бо я єї дуже люблю пити, а она менї шкодить, дуже мене розневровує; так сказала менї Джиджа, там на розї, знаєте, тота, що то варить....

— Кажіть бо раз, чи пійдете, чи не пійдете?

— Іду вже, іду, верну ся, заки скажете: амінь.

— Чи не підвечірок хочете нинї ладити, що купуєте каву? — питав ся крамар Катерини, побачивши єї входячу до склепику, цїлу аж червону на липи.

— То не для мене; то для пана Іноченца, мого комірника, того панича, що ходить до канцеляриї на Монте ді Пієта. Прийшов домів, бо єму чогось недобре зробило ся.

— Щож єму стало ся?

— Не знаю; каже, що єго чогось дуже голова лупає і під грудьми болить. То все, бачите, від тої нестравности; бідний пан Іноченцо дуже працює, сидить богато і не може добре стравити. Але не здержуйте мене балаканем; дайте менї кави.... а відважте добре.

— То він таки направду занедужав, той ваш комірник?

— Таж кажу вам, що занедужав, чоловіче. Бог би вас любив.... Ах! на долинї є Фільомена, а она ще не приходила мене зачесати. Іду подивити ся, що она робить.

— Чули ви, Джіджо, що стало ся пану Іноченцови? — відозвав ся до крамарки, що як раз в тій хвили переходила попри двері склепику.

— Щож єму стало ся? Якому пану Іноченцови.

— Ну, тому Іноченцови, що то мешкає у Катерини; подумайте собі, дістав корчів жолудкових, болю голови... то вже зле, кажу вам, то вже зле!

— Чи таки по правдї кажете? А хтож вам то казав?

— Була у мене таки сама Катерина, цїла аж як не своя, задихана, червона як паприка, приходила купити...

Джіджа полетїла стрілою.

ступили з него також буковиньскі Українці, які утворили окремий клюб.

Таким чином з колишнього спільного руского клюбу повстав укр.-руский клюб послів з Галичини, зложений з 20 послів, з того 16 національних демократів і 4 радикалів (бо нац.-дем. др. Охримович зложив мандат і на єго місце прийшов Стефаник, член радикальної партиї). Опісля виступив з укр.-руского клюбу др. Трильовский (рад.), а в кінци прийшов до него др. Л. Цегельский (нац.-дем.), так що безпосередно перед розвязанєм парляменту укр. руский клюб числив знов 20 членів: 17 національних демократів і 3 радикалів.

З руссофільского клюбу виступили др. Марков і Курилович, так що в сїм клюбі остало 3 послів.

Клюб буковиньских Русинів числив до кінця 5 послів.

Одна з будапештеньских часописий доносить, що угорске правительство побоюючи ся, що буджет не буде на час полагоджений, внесе буджетову провізорию на короткий речинець.

„Die Zeit" довідує ся, що угорский президент міністрів ґр. Кін-Ґедерварі на вчерашній авдиенциї у Цїсаря мав попередно порозуміти ся з бар. Бінертом і на тій основі установити речинець внесеня войскових предложень в угорскім соймі. Тим речинцем має бути осінь сего року.

Деякі італіяньскі часописи порушили можливість участи італіяньских охотників в альбаньскій ворохобни. Аґентия Стефанїого перечить тим вістям і доносить, що не було проб, впрочім правительство віддало би в руки суду кождого, хто пробовав би збирати охотників. Після італіяньских законів мають бути карані вязницею до $2^1/_2$ літ ті, котрі збиранєм охотників або подібним виступленєм пробовали би заколотити приязні відносини Італії до одної з заграничних держав.

З Солуня доносять, що в суперечь вловненям Чорногори заявляють рішучо з турецкої сторони, що як напевно доказано, 300 вояків чорногорских брало участь в збуреню турецкого форту коло Тузі. — Після послїдних вістий ворохобня розширила ся на цїлу північну Альбанїю і представляє ся дуже грізно. Турецкі войска, за слабі, аби ставити ворохобникам опір, всюди уступають.

Новинки.

Львів, 3 цьвітня 1911.

— **Є. В. Цїсар** зволив всемилостивійше уділити з приватних фондів по 200 К запомоги гр. кат. комітетови будови церкви в Брошневі, в долиньскім повітї і гр. кат. комітетови будови церкви в Коростовичах рогатиньского повіта на докінчене тих будівель.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар надав віцепрезидентови і управителеви відділу карного суду кр. у Львові, Стан. Мілашевскому титул і характер радника Двору. — Президия гал. кр. Дирекциї скарбу іменувала управителями податковими в IX кл. ранґи офицалів податкових, Март. Заверуху, Мих. Пенцаковского, Ст. Вінклера і Ів. Серафіна; відтак офицалами податковими в X кл. ранґи асистентів податкових: Арона Д. Фішмана, Ст. Стражу, Ів. Рущицкого, Верн. Раттвера, Ґуст. Біттнера і Ілию Лехкого; наконець надало асистентам податковим ad personam: Як. Ельстерови, Ів. Тарнавскому і Ів. Ланцуцкому системізовані посади асистентів податкових в XI кл. ранґи.

— **„Попередний" іспит екстерністів**, котрих припущено до іспиту зрілости в лїтнім речинци 1911 р. в ц. к. акад. ґімназиї у Львові, відбуде ся в понедїлок дня 10 цьвітня 1911 о 8 год. рано почавши. Екстерністи мають явити ся день перед тим в канцеляриї Дирекциї і зложити 50 К такси.—

Дирекция.

— **Вибори до буковиньского сойму.** Віденьска ґазета Der Morgen одержала з Черновець вість, що москвофіли не узискали анї одного мандату в борбі з Українцями. Парох о. Богатирець і судовий ад'юнкт Могильницкий не перейшли, судовий ад'юнкт Маркевич, котрий кандидував против Василька одержав кілька сот голосів. З нїмецкої куриї міскої дотеперішний посол Скедль стане імовірно до тїснїйшого вибору з віцебурмістром Вайзельберґером або професором університету Келлером.

— **Посол на 12 годин.** В котарскім окрузї виборчім в Дальмациї відбував ся минулої пятниці оригінальний вибір посла до віденьского парляменту. Вже по виданю патенту о розвязаню палати, але в хвили, коли патент ще не обовязував, вибраного послом з котарского округа дра Божидара Вукотича, котрий тим способом був послом через 12 годин. Часописи дивують ся, що краєве правительство не вдержало того непотрібного вибору. З другої же сторони, коли вибори були вже розписані, хтось упертий міг би був докоряти правительству, що оно оно виконало того, що до него належало.

— **Дрібні вісти.** Маршалком ради повітової в Лїську вибраний гр. Август Красіцкий з Лїська а заступником п. Роман Вітошиньский з Лїська.— Послїдна конскрипция виказала у Відни 98.000 Чехів, о 4.000 менше як перед 10 роками. — В наслідок переповненя стациї Надвірни порожними цистернами вдержано приймане порожних цистерн для стациї до 5 цьвітня. — Фактор Мозес Раппапорт згубив онгди на ул. Жовківскій чорний портфель з 50 коронами в готівці і 7 векслями на 2.400 К. — З сїний каменицї при ул. Кохановского ч. 3 вкрадено 100 кільо мілкого цукру на шкоду п. В. Фріда. — З пода реальности при ул. Вроновских ч. 6 вкрадено онгди мужеску і дамску ґардеробу, 2 шинки, 1 кільо солонини і инші річи вартости 300 К. — В Люблянї сконфісковано

— Марієтто, Марієтто! — кричала Джіджа за перекупкою, що розносила по домах кавуни та зеленину і якраз ішла улицею з кошиком та важкою, що висїла на ланцушку причіпленім в поясї до запарски. — Знаєте, що нового стало ся? Пан Іноченцо, той у Катерини, дістав корчів, болю голови; зле з ним дуже зле; казав то менї крамар, що продав якийсь лік Катеринї. Катерини я вже не виділа. Пійшла чим скорше по лікаря. Маємо, любко, вже „тоту слабість". Іду зараз розповісти все своячці. Коли будете іти попри мене, то загляньте до хати.

І знов щезла, як би єї що вхопило, лишивши Марієтту з розявленим ротом та закрученою головою.

— Де так біжить моя жінка? — питав ся кухар Джакомо, що якраз виходив з хати, аби іти до крамниці.

— Пійшла до вашої сестри — відповіла Марієтта — аби їй все розповісти, що стало ся.

— А щож такого стало ся?

— Хибаж ви не знаєте? Таж пан Іноченцо дістав корчів і бігунку; лікаря лише що не видко. Катерина пійшла на стацию санітарну, аби один з них прийшов. Пан Іноченцо випив же Бог знає кілька ліків... але вже не помогло. Ісусе Христе, при тій спецї ще того нам не стало... Купіть зеленину, цибулю, паннуню! о, подивіть ся лиш на мої кавуни!

Перед кумом Джіджі збігає ся купка людий, що поволи заміняє ся в цїлу товпу, а відтак збільшає ся як та филя, що прилучає ся до другої на розбурханім мори.

— Отже то так, як ви кажете? — питало ся кілька кумок Джіджі.

— Так, як вам кажу — відповіла она з деякою самосьвідомостию, взявши ся попід боки і задерши ніс до гори.

— Ще гірше, ще гірше — перебив їй Джакомо, що в тій хвили вбіг межи куми.

Филя пристанула на хвилю; люди розступили ся, аби зробити місце тому, що прийшов стягнути головну справоздавницю з єї висоти, а відтак сціпили ся довкола него як зелїзна стіна.

— Ще гірше? — відозвало ся нараз кілька голосів.

— Марієтта якраз тепер довідала ся о всім. Пан Іноченцо тяжко занедужав. Катерина пійшла до санітарної стациї.

— Алеж я єї тепер виділа, як бігла в долину.

— В долину, куди?

— В долину, до містка.

— То вже нема нїякого сумніву.

— Сумніву, о чім?

— Коли ішла в долину як до містка, то не йшла куди инде, лиш до Сьв. Стефана.

— Менї здаєть ся... я міг би на то присягнути...

— Ну, я вам кажу, куди йшла. Ішла по сьвященика...

— То вже нема нїякої надії.

— По правдї, Катерина була сама одна... Але видко, що лїкар вже є коло пана Іноченца.

— Що, якийсь лїкар з Єгипту!... А коли скажу, що вже нема нїякої надії? А відтак і у лїкарів така сама шкіра, як і у нас, а в такім случаю і они не радо ідуть до когось.

— А щож єму є?

— Що є?... Корчі, бігунка і тота слабість — неха́й ся не каже!

— Хо... холєра!

— Холєра!!!

Зробив ся загальний крик; вість пійшла як блискавка. Перелетїла улицею дель Коле, перебігла цїлу Piaza di San Antonio, захопила місток, несла ся якийсь час серединою улиці Фієскі, розлетїла ся по цїлім Борґо і т. д., аж вернула назад туди, звідки була вийшла, але вже в сотеро страшнїйша.

Холєра азийска, правдива, найчистїйша, найстрашнїйша, яка лиш може бути.

Улиця перед домом Катерини вузонька і повна в нїй людий. Говорять, шепчуть, кричать чим раз сильнїйше. Два поліцияити стараються перебратись через то море людий, штовхають, бють, розпихають лїктями. Здалека показали ся два жандармскі капелюхи.

— То вже певно холєра... нема сумніву.

— Алеж не було анї лїкаря, анї сьвященика — каже хтось.

— Та що хочете видїти, чи умер?

— Умер і... Чуєте? Умер на холєру!

— То холєра як блискавка. Перед годиною померла Катерина.

— Таж казали, що то помер якийсь молодий чоловік.

— А хибаж не видите, що люди стоять перед домом Катерини?

— Ну, правда, та що з того?

— Катерина померла на холєру.

— То вже два случаї, бо другий я видїв на власні очи.

— Два случаї холєри!

— Знаєте на певно?

— Зовсїм певно! Той молодий чоловік, що мешкав у Катерини і Катерина сама.

— Вибухла холєра!

— Я утїкаю зараз до тїтки.

— А я до вуйка.

Іноченцови Фарфарелї навкучило ся чекати на Катерину і вибрав ся на прохід. Виходить на улицю, дивить ся: повно людий, говорять о холєрі, о двох случаях. Вже не питає дальше; перетиснувши ся на силу через товпу, побіг до банку і взяв зараз відпустку на два тижнї. Катерина забавила ся у фризиєрки. Коли вернула, нїхто не хотів своїм очам вірити, що она жиє, а люди ще на другий день говорили о двох случаях холєри...

більший транспорт арґентиньского мяса, котре, як показали оглядини ветеринарийні, було невідповідне до ужитку. — В Ярославі в Росиї огонь, котрий тревав цілу добу знищив величезні склади будівельного дерева близько міста. Шкода виносить 7 0.000 рублїв. — Властителеви дорожок п. Ґембічеви вкрадено із шафи в его помешканю полярес з квотою 280 К.

— **Шевченкове сьвято в Радивилові.** Ще в грудни минулого року подали були радивилівскі Українцї просьбу до волиньского ґубернатора о дозвіл уладити лїтературно-музичний вечір в честь Шевченка, але дозвіл не приходив, хоч і телеґрафували. Радивилівцї почали вже тратити надію, особливо коли розійшла ся вість, що в Києві не буде сьвята. Але несподівано 2. лютого прийшов дозвіл. Сьвято мало відбути ся 4. марта, але за два дні годі було приготовити ся до сьвята і тому відложено его на 26. марта. Зацікавлене сьвятом було так велике, що вже заздалегідь було видко, що не стане місця для всїх у великій сали місцевого клюбу. Поки ішли приготовленя до сьвята 12. марта в неділю, відправлено в місцевій церкві панахиду за Шевченка. На панахиді було богато народу, була і шкільна молодїж. Та без перешкод таки не обійшло ся. На тиждень перед сьвяточним вечером інспектор народних шкіл, „тоже малоросс", заборонив школярам співати в хорі на Шевченковім сьвятї. Пробували впросити его, один із ініциаторів їздив умисне до інспектора до Дубна, але все дарма. Без тих школярских голосів хор не міг співати найкрасших пісень і треба було викинути хори з проґрами. В програму входили м. ин. відчит про житє Шевченка, сольові співи, деклямациї і жива картина на тему „Думи мої": 1) Перебендя, 2) Гетьмани, 3) Кохайте ся чорноброві, 4) Катерина, 5) Русалка, а після сеї живої картини всї персонажі зібрали ся біля бюсту й кобзар, що був у „Перебендї", відспівав з чутем „Заповіт". Підчас сего співу вся публика встала. На сьвятї були гості з Галичини, з Бродів.

— **Стрілянина в пекарни.** В пекарни Майлеша Зайдена при ул. Корженьовского ч. 5 працює постійно 30 робітників, переважно жидів. Крім того приймав Зайден ще й нічних помічників т. зв. „резерву" або робітників без праці, котрі працювали за низшу ціну, як приписує цінникова тарифа. До тих належав також Кароль Рапачевский. В послїднім тиждни працював він три ночи та брав по 6 кор. замісць по 7. Оногди в полудне зголосили ся до пекарнї Макс Шнавцер і Самуїл Шляєн та викликали Рапачевского на подвірє. Ледви що послїдний показав ся, як Шляєн і Шнавцер вибили его кілька разів по лици, а відтак хотїли его пробити ножем. Рапачевский добув тоді револьвера і вистрілив так нещасливо, що куля пробивши Шляєнови очеревну, застрягла в жолудку. Завізвана ратункова стация відвезла смертельно раненого Шляєна до шпиталя, а Рапачевского забрала поліция.

— **Жертва войскової дресури.** Убийника пруского підполковника Шліхтінґа в Константинополи, альбаньского вояка, котрому, як вже звістно, Шліхтінґ хотїв поправити голову для лїпшої позициї, а той взяв се за обиду і застрілив полковника — розстрілено в суботу на основі воєнного права, визначуючого кару сейчас на місци. Екзекуция відбула ся перед полком, до котрого той вояк належав. Доконало ві 12 вояків, земляків засудженого. Зпоміжи нїмецких інструкторів були при екзекуциї два підполковники: Вайт і Завер, котрі спитали убийника, чи жалує того, що зробив. Нї! — відповів убийник голосно. В тій хвили пять куль пробило его серце. Султан не углядднив подання о помилуванє, внесеного жінкою засудженого, бо застрілене полковника стало ся тяжкою обидою нїмецкого народу і нїмецкої армії, а помилуванє не дало би достаточного спокутуваня вини.

Телеґрами.

Станиславів 3 цьвітня. Вчера о 4 год. 30 мін. по полудни наїхав поїзд товаровий ч. 1377 при в'їздї до стациї Монастириска на машину поїзду товарового ч. 1388. Два кондуктори зранені. Перешкоди в руху не було.

Відень 3 цьвітня. Президент міністрів бар. Бінерт подужав і був вже нинї в бюрі.

Люблин 3 цьвітня. В послїдних тиждиях власти одержали значне число просьб в справі переходу з православія на католицизм.

Будапешт 3 цьвітня. Прибув тут Архікн. Евгеній, щоби взяти участь в нарадах войскових, котрі розпічнуть ся нинї і потревають 3 днї.

Танґер 3 цьвітня. Послїдні вісти з Фезу представляють положенє в сьвітлї дуже поважнім. Поважна поражка войска шеріфа зробила велике враженє на племена і спонукала їх сполучити ся против Мулея Гафіда. Леда хвиля дожидають атаку на Фез. Коли би прийшло до такого атаку, місто мусїло би капітулювати, бо брак войска, гроший і поживи.

Париж 3 цьвітня. (Аґентия Гаваса). З Танґера доносять: Серед туземців розійшла ся чутка, що Бербери добули ся до Фезу і проголосили Ізмаіла султаном. Чутку ту треба приймати з резервою.

Мехіко 3 цьвітня. Президент Діяц прислав конґресови посланиє, в коурім поручає ряд реформ, яких домагають ся повстанцї. Думки о тім посланю суть подїлені; дехто каже, що они зредаґовані в нерішучім тонї, именно не входять в подрібність, так що може не вдоволить революционістів.

Надіслане.

Оповіщене.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·30, 8·55, 1·15, 1·30, 8·40, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2·15, 5·40, 10·30.
З Черновець: 12·20, 5·45*), 8·05, 10·21**, 2·05, 5·53, 6·35, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00.
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2·00, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Виники: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Виники: 7·08, 6·11, 11·38*).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·45, 3·55, 6·04, 8·25, 8·40, 2·45 3·15, 6·55, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, 2·16, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: 2·50, 6·10, 9·10, 9·35, 2·23, 10·36, 2·52*), 5·59**).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35*).
*) До Рави рускої лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, 2·31, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Виники: 1·30, 10·30*).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Виники: 1·49, 10·54*).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Ловиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).